

CURIERUL MISSIONAR

Anul XI.

No. 10.

ZIUA COLPORTAJULUI

3 Octombrie 1931.

PROGRAM

Inainte de amiază.

1. Deschidere cu cântare și rugăciune.
2. Cor.
3. Temă: „Inceputul lucrării de colportaj”.
4. Lectură: „Lucrarea de colportaj în încheierea lucrării”.
5. Apel către tineri.
6. Închidere cu cântare și rugăciune.
7. Cor.

După amiază.

1. Deschidere cu cântare și rugăciune.
2. Cor.
3. Lectură: „Un succes crescând”.
4. Lectură: „In căutarea oiei pierdute”.
5. Apel către tineri.
6. Închidere cu cântare și rugăciune.
7. Cor.

Notă către presbiter. — Vă rugăm a da o cât mai mare însemnătate acestei zile a colportajului. În afară de articolele cari fac parte din program au mai fost publicate și alte articole încurajatoare și cari vorbesc tot în acest sens. Vă rugăm a îndemna pe membri a ceii toate aceste articole, și dacă timpul vă permite mai puteți adăuga chiar în program unul sau mai multe din articolele cari deja sunt publicate aci. Insistăm mult însă ca odată cu facerea apelului către tineret, să îndemnați pe cât mai mulți a intra în această frumoasă ramură a lucrării Domnului.

La adresarea acestui apel folosiți-vă în mod deosebit de articolul „De ce stați aici toată ziua fără lucru”, care conține călduroase îndemnuri și cordiale invitații. Dorim ca bunul Dumnezeu să binecuvinteze eforturile pe cari le veți depune în acest scop și mulți lucrători să iasă în via Domnului. Lista cu cei cari ar voi să se angajeze în această măreață lucrare o veți trimite Dirigintelui colportorilor din Conferința respectivă. Este bine ca această listă înainte de a fi trimisă să fie trecută prin comitetul Comunității și să fie votată de acest comitet.

Inceputul lucrării de colportaj.

1. Ce a marcat o eră nouă în departamentul editorial al lucrării noastre, și în ce an?

„Mărturia dată servei Domnului în Octombrie 1879 a marcat începutul unei ere noi în lucrarea editorială”. „The Publishing Department Story”, p. 43.

2. Cari sunt chestiunile de mare însemnătate cari fuseseră neglijate de cei cari ocupau posturi înalte în casele noastre de editură?

„Diferite chestiuni de o importanță nespuse de mare nu au primit în casele noastre de editură atenția pe cari o meritau. Cei cu răspunderi ar fi trebuit să facă planuri spre a răspândi cărțile și ca ele să nu stea în rafturi după ce ies dela tipar. Poporul nostru întârzează și nu profită de ușile pe cari Providența i le deschide”.

3. Ce este cuprins în această mărturie cu privire la mijloacele pe cari alți editori le folosesc

pentru a pune în vânzare lucrări cari nu prezintă nici un interes viu?

„Alți editori dispun de mijloace regulate spre a pune în vânzare lucrări cari nu prezintă nici un interes viu. Copiii acestei lumi sunt mai înțelepți decât fiii luminii“. *Ibid.*

4. Ce trebuia pretutindeni și cine trebuiau să fie aleși în toate părțile câmpului? Care este felul de persoane cari pot reuși în această lucrare?

„Pretutindeni trebuie misionari. În toate părțile câmpului trebuie aleși colportori dar nu dintre membrii nestatornici ai Comunității, nu dintre bărbații și femeile cari nu sunt buni de nimic altceva și cari nu au izbutit în nimic, ci dintre acei cari se prezintă bine, cari tu tact, prevedere și cari sunt destoinici. Asemenea persoane sunt de trebuință. Aceștia vor izbuti 'ca colportori'“. *Id.*, p. 44.

5. Oricine este pentru această lucrare? Cine trebuie aleși?

„Nu oricine este pentru această lucrare. Cel cari au cele mai mari talente și cele mai multe cunoștințe, aceia cari vor întreprinde această lucrare în chip inteligent și în mod sistematic și cari o vor continua cu tărie și statornicie sunt cei cari trebuie să fie aleși“. *Ibid.*

6. Cine a fost primul colportor adventist? În ce an? Cari sunt cele două cărți pe cari le-a plasat?

„În 1881, în timpul Conferinței Generale ținută la Battle Creek în Decembrie, fratele G. A. King care a murit de câțiva ani la New-York, a fost văzut mergând printre frații conducători cari veniseră la Conferință, purtând sub braț două cărți mici legate în pânză neagră. Aceste cărți erau: *Thoughts on Daniel* (Cugetări asupra lui Daniel) și *Thoughts on the Revelation* (Cugetări asupra Apocalipsului)“. *Id.*, p. 45.

7. Ce gândia fratele King că s'ar putea face cu o carte bine alcătuită?

„Fratele King gândia că printr'o carte bine alcătuită lucrarea de colportaj ar putea să fie dusă cu mult succes și că multe mii din această carte ar putea fi vândute“. *Ibid.*

8. Din ce s'a inspirat și a primit el curaj?

„El a fost entuziasmat și a primit curaj în această lucrare în urma sfatului dat lui de sora White, sfat dat prin mărturia 29 și în care se

spunea despre eforturile sistematice cari trebuie făcute pentru a duce în familii publicațiile noastre“. *Ibid.*

9. Cum a început Editura noastră *Review and Herald* pregătirea primei cărți cerută cu insistență de fratele King?

„Editura noastră *Review and Herald* a început această lucrare nu cu prea multă râvnă“. *Ibid.*

10. Ce cereau frații? Cine a venit în sprijinul fratelui King? Ce a făgăduit acesta că va face cu ediția de cinci sute de cărți cari s'a hotărât a fi tipărite?

„Se spune că o asemenea ediție ar fi prea costisitoare și că mai mult ca sigur că ea nu ar putea fi vândută; dar în cele din urmă frații J. N. Loughborough și W. C. White se alăturară fratelui King pentru a arăta importanța acestei lucrări și după ce fratele King făgădui că el își ia răspunderea ca această ediție să fie vândută, Editura *Review and Herald* se hotărî să scoată o ediție de 500 exemplare“. *Ibid.*

11. Cu ce succes se vându prima ediție a acestor cărți? Ce îi urmă?

„Prima ediție se vându atât de repede încât alte ediții mult mai mari au fost tipărite și de atunci început vînderea de cărți prin subscripție“. *Id.*, pp. 45. 46.

12. În 1899 ce raport încurajător a putut fi prezentat de fratele O. A. Olsen, președintele de atunci al Conferinței Generale, cu privire la lucrarea editorială?

La Conferința Generală din anul 1889 a fost dat următorul raport cu privire la prosperitatea Editurilor noastre până atunci, arătându-se că Domnul răspunsese glasului ridicat de acei cari credeau într'o redeșteptare a lucrării editoriale. Fratele Olsen a spus:

„Sunt fericit să pot spune la această Conferință că toate casele mari de editură cari aparțin și sunt conduse de denomiatiunea noastră sunt în prosperare. Editura *Review and Herald*, cea mai veche și cea mai mare dintre instituțiile noastre, a lucrat în anul acesta cu un profit ca niciodată mai înainte. Raportul anual al acestei instituții cu siguranță că va arăta că vînderea cărților în timpul anului scurs a fost superioară față de totalul vînzărilor celor doi ani dinainte“. *Id.*, pp. 47. 48.

Lucrarea de colportaj în încheierea lucrării.

Domnul a spus că El va încheia lucrarea și o va scurta în dreptate. Romani 9, 28. Încheierea lucrării Domnului pe pământ va fi cel mai minunat și glorios eveniment văzut vreodată în univiers, și acei cari au parte în această lucrare, dovedindu-se credincioși, își vor primi răsplata.

Fiecare Adventist de Ziua Șaptea ar trebui să aibă o parte în lucrarea Domnului. Nimeni nu ar trebui să stea fără să lucreze în via Sa. Isus spune: „Cine nu este cu Mine, este împotriva Mea, și cine nu strânge cu Mine, risipește“. Mat. 12, 30. Sunt multe căi prin care putem lua parte

în lucrarea Domnului, și una din cele mai importante este răspândirea de literatură.

Colportorii noștri credincioși sunt adevărați martori ai lui Hristos. Ei joacă un rol foarte important în lucrarea Sa, și răsplata lor în ceruri va fi mare. Inima mea este continuu legată de acești credincioși lucrători, pionieri cum sunt ei, și meditănd la lucrarea pe care ei o îndeplinesc, mulțumesc lui Dumnezeu pentru ei.

Mii de suflete au fost câștigate de către colportori. Acești bărbați și femei devotate merg din loc în loc aruncând prețioasa sămânță a adevărului și mărturisind pentru Hristos. Partea lor nu este ușoară; lucrarea lor cere sacrificiu și încordare multă; dar cu o credință vie în Dumnezeu și în făgăduințele Sale, și cu inimile pline cu iubirea lui Hristos, ei depun toate străduințele pentru câștigarea celor pierduți. Colportorilor, cari merg pretutindeni semănând, le este adresată prețioasa făgăduință dată în Psalmul 126, 6: „Cel ce umblă plângând, când aruncă sămânța, se întoarce cu veselie, când își strânge snopii“.

Ne găsim la hotarele Canaanului Ceresc, dar mai înainte de a putea intra, noi trebuie să strângem toți snopii; cu alte cuvinte, noi trebuie să încheiem lucrarea. Aceasta este o sarcină grea, și ea nu poate fi împlinită decât în felul stabilit de Dumnezeu și prin puterea Lui. Oricine trebuie să ia parte, și să-și facă lucru. Vorbind despre rolul pe care-l va juca literatura noastră în încheierea lucrării, serva Domnului spune: „Intr'o mare măsură, prin casele noastre de Editură trebuie să fie împlinită lucrarea acestui înger care se coboară din cer cu putere mare, luminând pământul cu mărirea lui“. „Mărturie“, Vol. VII, p. 140. Când acest înger se coboară din cer cu putere mare, pământul va fi luminat cu mărirea cerească. Apoc. 18, 1. Manifestarea puterii lui Dumnezeu va fi atât de mare încât lucrarea va fi încheiată în foarte scurt timp (potrivit cu cele scrise în Romani 9, 28 și Isaia 60, 22) și după cum am văzut, această lucrare va fi săvârșită „într'o mare măsură“ prin lucrarea literaturii noastre cum și prin lucrarea misionară internă — prin colportorii și membrii noștri laici.

De ani de zile răspândim mereu literatura noastră în toate colțurile acestei lumi. Este adevărat că aceste cărți, tractate, și reviste nu au fost cetite așa cum trebuia. O mare parte din ele stau neclintite pe lavițe, dar când se va coborî îngerul din cer spre a se alătura soliei celorlalți îngeri amintiți în Apocalips 14, lumea va fi luminată cu mărirea lui Dumnezeu și puterea Sa va fi descoperită într'un așa fel încât lumea va începe să se intereseze ce înseamnă toate aceste lucruri, și, după cum ni se spune în Mărturie, ei vor lua aceste cărți de pe lavițe

și vor începe să le cerceteze, lucru ce va avea drept rezultat că mulți vor primi adevărul. Aceasta este motivul pentru care noi trebuie să continuăm răspândirea literaturii noastre, și din această cauză colportorii noștri ar trebui să nu se descurajeze și să nu obosească niciodată, sau să creadă cumva că lucrarea lor este în zadar.

Iubiți colportori, Dumnezeu vă va binecuvânta în munca voastră oboșitoare de a semăna semințele cele bune. Lucrarea voastră nu este în zadar. Sămânța pe care voi o semănați acum va răsări în curând și va aduce roade, iar voi veți secera un seceriș bogat. Vorbiți mult cu Dumnezeu în ce privește viața voastră spirituală și lucrarea voastră. Incredeti-vă în El și umblați cu El asemenea lui Enoh, și veți avea succes. Ingerii sunt lângă voi, și vă vor călăuzi, vă vor ocroti și vor conlucra cu voi. Lupta este a Domnului, nu a voastră, și El vă va da biruința. Nu aveți să vă temeți de altceva decât de păcatul din inima voastră, și Isus vă va curăți și de acesta dacă Li veți cere aceasta și-L veți lăsa să facă lucrul acesta în voi. Și ce mare privilegiu este acesta de a fi conlucrător cu Hristos! Și ce fericire este a ști că lucrarea se va încheia în curând!

Dacă din când în când orizontul este întunecos și lucrarea grea, iar voi vă simțiți singuri și descurajați, meditați asupra acestei făgăduinți: „Nu te teme, căci Eu sunt cu tine; nu te uită cu îngrijorare, căci Eu sunt Dumnezeuul tău; Eu te întăresc, tot Eu îți vin în ajutor. Eu te sprijinesc cu dreapta Mea biruitoare“ (Isaia 41, 10), și o nouă putere vă va fi dată din cer. Aduceți-vă aminte apoi și de cuvintele: „Dumnezeu este adăpostul și sprijinul nostru, un ajutor, care nu lipsește niciodată în nevoi. Deaceea nu ne temem, chiar dacă s'ar zguduî pământul, și s'ar clătina munții în inima mărilor. . . . Domnul oștirilor este cu noi. Dumnezeuul lui Iacob este un turn de scăpare pentru noi“. Ps. 46.

J. C. Raft.

Istoria unui tractat.

În Argentina, un frate al nostru cu numele Zenon Hardy avea un tractat intitulat: „Cine a schimbat Sabatul?“ Coperta tractatului reprezintă pe Papa, căutând să dea jos porunca a patra. Un vecin al fratelui Hardy împrumută tractatul pentru două săptămâni. Fratele Hardy i l-a dat cu condițiunea însă ca vecinul să nu-l piardă deoarece acesta eră singurul tractat pe care fratele îl avea. Un prieten al aceluia vecin văzu tractatul și-l ceru și el pentru două săptămâni, și tractatul merse din mână în mână timp de o lună și jumătate. Când se reîntoarse la

proprietarul său, el avea o înfățișare din cele mai jalnice căci fusese folosit foarte mult; însă nouă persoane primiseră adevărul datorită acestui tractat.

H. F. Brown.

Ocotirea colportorilor noștri.

O paralelă prețioasă asupra Psalmului 105, 13—15 a fost povestită acum câțva timp de un membru al unei mici Comunități, care a lucrat în mod activ la vânzarea revistelor și broșurilor noastre. Această soră, cu o fire îndrăzneată, nu se dădea înapoi din fața nici unui obstacol când eră vorba de răspândirea scrierilor. De mai multe ori a fost alungată din plantațiunile fermelor, dar după trecere de câteva luni când credea că a fost uitată, ea apărea din nou.

Intr'o plantație, cultivatorul se împotrivese cu toată tăria propagandei sale evanghelice și o alungase de nenumărate ori cu amenințări, dar fără să se lase ea reveniă mereu. La o nouă vizită, nemai putând să rabde, și pentru a se scăpa cât mai repede de ea, o sui într'un autocamion și dădu ordin să o ducă acasă la ea. Sora mulțumi colonistului pentru această favoare, și plecă surâzând. Dar vai, ea nu știu că acest om dăduse ordin șoferului să o conducă foarte departe într'un loc pustiu, la vreo câțiva zeci de km în loc să o ducă acasă la ea. Și sora nu a observat lucrul acesta decât atunci când i se porunci să coboare.

De îndată ce se coborî, ea zise bărbatului care o adusesse acolo: „Dvs. cât și stăpânul Dvs. se poate că veți socoti aceasta ca o bună păcăleală, dar îngăduiți-mi să vă spun că veți primi plata pe care o meritați față de purtarea avută“.

Șoferul începu să râdă și-i porunci să plece de acolo, dar ea răspunse: „Nu, aștept ca să fiți plătit“. — „Ei bine, așteptați mult și bine!“ răspunse șoferul.

Zicând aceste cuvinte, șoferul încercă să pună în mișcare motorul. După mai multe încercări inutile, el ridică capota motorului spre a vedea care a cauza. Vaporii de esență cari se degajau din carburator luară foc din pricina țigării aprinse pe care șoferul o avea în gură și în câteva minute, nu mai rămăsese decât un morman de fierărie.

Atunci sora noastră reaminti liniștit aceluși bărbat că el încercase să împiedice lucrarea Domnului și că cele întâmplate nu erau decât un avertizment de cele ce vor veni asupra lui dacă va căuta să continue în această purtare. Inutil să mai spunem că împotrivirea colonistului a încetat.

J. T. Thoompson.

In Brazilia.

In 1928, un colportor pe care nu-l descurajă nici depărtările, nici casele rare, nici soarele, nici noroiul, părăsi orașul și plecă departe spre a căuta pe munți și văi suflete pentru a le salva. Tot ceea ce putu să vândă a fost un tractat intitulat: „Soarta lumii“, unui catolic sincer care voia să cunoască adevărul. Acest bărbat nu înțelegea însă la ce se referă textele folosite în tractat, dar acest lucru i-a fost lămurit de către un protestant apostat care îi procură chiar și o Biblie veche.

Găsind adevărul, catolicul ajunsese membru al bisericii protestante din acel loc. Firește că a fost foarte aspru muștrat de cei ai săi, dar nimic nu l-a putut face să-și schimbe hotărîrea. El găsisse Evanghelia lui Isus Hristos, „calea, adevărul și viața“.

Un alt colportor credincios trecu pe acolo. Acesta vindea cărți, distribuia tractate și trăia viața lui Hristos. El explică Cuvântul lui Dumnezeu bărbatului amintit mai sus cât și familiei lui

Sămânța plantată a fost udată apoi în curs de luni de zile de către colportor, evanghelist, predicator și de către membri, și Dumnezeu o făcu să crească. In Sabatul dela 23 Noembrie 1929 cu ocazia inaugurării noiei capele adventiste au fost primiți în Comunitate prin botez, zece persoane. Ca rezultat al acestui început umil și credincios, acum avem 26 membri botezați, și rudele lor din acel district cum și mulți prieteni din împrejurimi sunt interesați.

Acesta nu este un fapt izolat, ci unul care ar putea să se repete mereu și mereu în multe locuri dacă am avea lucrători cari să aibă grijă de interesul ce se ivește ici și colo și dacă am avea puțini bani spre a ridică câteva capele.

Fie ca Dumnezeu să ne dea colportori credincioși și de valoare; și ca El să ne dea mai mulți colportori evangheliști!

E. V. Moore

Dirigintele Colportorilor din Sao-Paulo.

Tipăriturile în planul lui Dumnezeu.

Când ornicul cel mare divin a sunat ceasul Reformațiunii, Dumnezeu dădu lumii tiparul. Deasemenea Biblia a fost prima lucrare produsă de ea. In anul 1522 au apărut 347 scrieri diferite. In anul 1523, 498 scrieri aproape toate datorite panii lui Luther și a prietenilor lui. Germania, și apoi toate țările învecinate ei au fost imediat umplute cu colportori harnici. In felul acesta lumina Reformațiunii a năvălit fără putință de oprire în toată Europa.

UN SUCCES CRESCÂND.

Diagrama care urmează este o ilustrație izbitoare a acestei solii dată de Spiritul Profeției.

Dolari	1,433,375	1845—1889
Dolari	4,237,275	1890—1899
Dolari	6,991,428	1900—1909
Dolari	24,929,726	1910—1919
Dolari	45,664,029	1920—1929

tul cel mare al soliei și a pregăti evenimentul venirii Mântuitorului, pe care noi îl așteptăm.

PROGRESUL DEPARTAMENTULUI

EDITORIAL

1845—1929

85 ani de

SUCCES CRESCÂND

IMPLINIREA LUCRĂRII LUI DUMNEZEU.

„După aceea, am văzut pogorându-se din cer un alt înger, care avea o mare putere; și pământul s'a luminat de slava lui. El a strigat cu glas tare, și a zis: „A căzut, a căzut, Babilonul cel mare!” Apoc. 18, 1. 2.

Și Spiritul Profeției ne spune:

„Deasemenea într'o mare măsură, prin Editurile noastre trebuie să se îplinească lucrarea acestui înger care se coboară din cer cu mare putere și care luminează pământul cu mărirea lui“.

În felul acesta publicațiile noastre trebuie să fie un mijloc puternic spre a da în lume Strigă-

Progresele minunate ale colportajului săvârșite în mulți ani, sunt cele mai bune mărturii. Noi trăim în timpul acestui înger din Apoc. 18. Lucrarea lui trebuie să se termine repede. „Timpăriturile împrăștiate de lucrătorii misionari își împlinesc lucrarea... razele de lumină pătrund în tot locul, adevărul se descoperă în toată limpezimea sa și copiii credincioși ai lui Dumnezeu rup lanțurile cari îi mai țin legați“.

Să mulțumim lui Dumnezeu că El ne-a dat mulțimea de publicații prin ajutorul cărora putem termina lucrarea Sa și putem săvârși din ce în ce mai bine lucrarea Domnului“.

F. Charpiot.

În căutarea oiei pierdute.

Împreună cu tovarășul meu lucram într'o regiune unde lucrul mergea greu. Se părea că Spiritul lui Dumnezeu s'ar fi retras din acel ținut muntos. Inimile erau închise, oamenii nu voiau să audă vorbindu-li-se Cuvântul lui Dumnezeu și refuzau să cumpere chiar și cel mai mic tractat.

De multe ori nu găsim nimic ce să cumpărăm spre a ne potoli foamea. Flămânzi, oboșiți, trecuserăm prin o mulțime de sate de munte fără să fi avut succes. Dar o putere părea că ne mână tot înainte.

A doua zi, ajunsesem într'un alt sat de munte. El era destul de mare, dar nici acolo nu am avut nici un succes și în zadar am tot căutat să cumpărăm ceva de mâncare.

La ieșirea din sat, pornisem iarăș la drum spre alt sat. Deodată însă văzurăm o casă către care ne și îndreptăram. Stăpâna casei veni către noi. Tristeța și disperarea ei i se putea ceti pe față. Înfățișarea ei era atât de nenorocită încât nu am mai îndrăsnit să-i cerem ceva de mâncare, ci noi i-am oferit din a noastră, căci ea era

în mai mare nevoie decât noi. În timp ce-i explicam cărțile, deodată am observat la ea o schimbare. Ea ne istorisi toate tainele și istoria vieții sale. Ea era în tristețea aceea în care o găsisem pentru că cu câteva zile mai înainte condusese la locul de odihnă pe fiica și fiul lor unic, în cari ea și soțul său își pusese toată nădejdea; cei doi muriseră în aceeași zi. Ea ar fi voit să se sinucidă, dar un lucru pe care ea nu-l putea explica o reținuse dela acest fapt până atunci.

La înmormântarea celor doi copii ai săi, tatăl își mărturisise păcatele. Această femeie ne povesti că soțul său fusese funcționar administrativ în timpul războiului și de nenumărate ori despărțise pe copii de părinții lor și distrusesese pacea și bucuria familiilor. Din această pricină, adăugă ea, Dumnezeu a lăsat să moară cei doi copilași ai noștri în aceeași zi.

Ea mai spuse că inimile lor erau pline de teamă și că nu aveau pe nimeni cari să le mângâie. Ei se duseseră la diferiți, să caute iertarea păcatelor lor și pacea sufletească, dar în zadar,

neliniștea lor nu încetă să crească.

În timpul acesta sosi și soțul și amândoi ne întrebă dacă nu cumva mai eră pentru ei o speranță de salvare. „Există vreo posibilitate prin care să fim scăpați de această disperare și de aceste gânduri de sinucidere?” mai întrebă ei. Ce bucurie a fost pentru noi să le putem răspunde: „Da, există un Mântuitor și El vă așteaptă de multă vreme. Pentru a vă vorbi despre El noi am părăsit pe iubiții noștri și străbatem munții și satele”.

— Dar cine este acesta? întrebă ei, i-am da tot avutul nostru, dacă doar l-am putea vedea.

— Este Isus Hristos, care vă vorbește prin aceste cărți și care vă întinde mâinile, zicându-vă: Veniți la Mine voi cei oboșiți, și Eu vă voi întări. El nu cere bunurile voastre, ci inima voastră.

Auzind aceste cuvinte ei cumpărară cărțile noastre, ne rugară să rămânem în legătură cu ei, căci ei voiau din toată inima să meargă cu poporul lui Dumnezeu.

Numai acum înțelesăram noi de ce fusesem, așa să zicem, alungați prin această întinsă regiune muntoasă, fără succes și fără hrană. Sufletele acestea se găseau pe marginea prăpăstiei și aveau nevoie de un ajutor imediat.

Câmpul este alb.

Mișcarea adventă nu are decât un singur țel în existența ei și acesta este de a avertiza lumea de judecățile divine cari vor veni asupra omenirii nepocăite și de a pregăti un popor în vederea revenirii Domnului. În vederea împlinirii acestei misiuni ne-a chemat Dumnezeu să facem parte din poporul Său. Pentru fiecare membru al Comunității Lui El are o lucrare specială.

Printre toate mijloacele pe cari Dumnezeu le-a pus la îndemâna noastră în vederea vestirei soliei Sale, nu există nici unul care să fie mai rapid și mai economic, nu există nici unul care să fie mai eficace și să aducă roade într-o măsură mai mare decât împrăștierea tipăriturilor.

Iată cuvintele pe cari Domnul le adresează astăzi poporului Său:

„Dumnezeu a instituit colportajul pentru a pune în mâna oamenilor lumina cuprinsă în cărțile noastre. . . . Nu există nici o altă metodă mai bună și mai eficace pentru a prezenta lumii adevărurile de seamă ale timpului nostru. . . . Fără îndoială, colportajul este lucrarea pe care Dumnezeu dorește a o împlini poporul Său astăzi. . . . Niciodată nu vom prețui destul col-

Dumnezeu să fie lăudat căci în oboselile noastre noi găsim ușurare corporală și spirituală. Asemenea experiențe ne face să stăm mai strâns legați de lucrarea de colportaj, căci colportând Domnul ne trimete să căutăm oile pierdute.

Un colportor din Jugoslavia.

O profeție minunată.

În 1848, atunci când în toată lumea nu erau decât vreo sută de Adventiști de Ziua Șaptea, săraci și necunoscuți, Dumnezeu trimese o solie servei Sale: „Trebuie să se înceapă tipărirea unei reviste care apoi să fie împrăștiată în lume. Mi-a fost arătat”, adăugă sora White, „că acest mic început eră comparat cu razele de lumină cari se răspândesc pe tot globul pământesc”. Prima revistă, cu cele opt pagini ale sale și cu o înfățișare puțin bogată apără în anul 1849.

Astăzi, 58 Edituri risipite în toate colțurile lumii și tipărind 5.703 publicații diferite, cari conțin la un loc 433.016 pagini sunt scoase în 141 limbi. 4.088 lucrători și colportori și-au consacrat vieța pentru editarea și împrăștierea acestor tipărituri.

portajul oricâte merite i-am referi, căci fără de el multe persoane nu ar fi auzit niciodată avertismentul acesta solemn”.

„Colportajul este mijlocul cel mai bun pentru a aduce sufletele la mântuire. Nu vreți să-l încercați?”

În toate părțile lumii experiența a venit să dovedească temeinicia acestor afirmații ale Spiritului Profeției. Într'un singur an în Brazilia, 48 de grupe au primit adevărul sub influența cărților noastre. Acești oameni nu primiseră niciodată vizita vreunui predicator. Președintele Conferinței Rio Grande del Sul (America de Sud), a spus următoarele: „Eu cred că atunci când vom intra în Impărăția lui Dumnezeu, noi vom vedea că 80 până la 90% din acei cari vor fi primit Adevărul și vor fi mântuiți în ultimul timp vor fi acolo numai datorită lucrării diferitelor scrieri. Nu există nici un alt Departament care să câștige atâtea suflete ca Departamentul Editorial”.

Fratele S. A. Rusker dă următoarea mărturie: „Mai mult de 50% din persoanele cari au primit Adevărul în 1929 în Canada occidentală au venit în legătură cu solia fie direct fie indi-

rect sub influența scrierilor“.

În America centrală toți conducătorii de stat au fost vizitați de colportorii noștri. Acești colportorii au plasat cărțile noastre pretutindeni și astfel au creat o opinie favorabilă lucrării noastre în această mare Diviziune.

În Elveția germană au fost câștigate de colportorii noștri zece suflete în 1929 și nouă în 1930.

Printre cei atașați acestei solii în Diviziunea Europei centrale în 1929, 329 au început să fie interesați în această solie datorită cărților noastre sau colportorilor noștri, și fratele Box ne-a scris de curând că 400 suflete noi au primit adevărul sub aceeași influență în anul 1930.

În România, cu ocazia unei adunări la care au participat 1500 frați și surori, președintele a întrebat câți dintre cei de față fuseseră interesați de prima dată în această solie prin scrierile noastre. Au ridicat mâna mai mult de două trimiși.

În timpul unei perioade de patru ani care s'a terminat în 1929, în Jugoslavia 209 persoane s'au adăugat credincioșilor Adventiști de Ziua Șaptea ca rezultat al lucrării colportorilor și ar fi fost câștigat un număr cu mult mai mare

dacă ar fi fost lucrători cari să viziteze și să îndrume mai departe pe cei cari începuseră să se intereseze de această solie.

Am putea să lungim această listă până la infinit. Dumnezeu confirmă în fiecare zi cuvântul pe care El ni l-a dat prin Spiritul profeției cu privire la colportaj. Numai veșnicia va putea desvălui influența nespuse de mare exersată de scrierile noastre în lumea întreagă cum și roadele muncii unui colportor credincios care pășește umil pe urmele Stăpânului său.

În numeroase părți ale câmpului, lucrarea deabiă a început. Timpul de azi ne zorește. „Hristos dorește voluntari cari să predice lumii adevărul“. „Să predicăm acum Cuvântul cu o putere mai mare, folosind cu pricepere cărțile și revistele pentru ca astfel lumea să înțeleagă solia pe care Hristos a dat-o lui Ioan în insula Patmos“.

Dumnezeu chiamă pe cei ai Săi la lucru. El are nevoie de o armată de frați și surori, curajoși și consacrați. El este gata a da fiecăruia putere, talente și tărie necesară pentru această mare și frumoasă lucrare. Cine va răspunde Domnului: „Iată-mă, trimete-mă“?

F. Charpiot.

„De ce stați aci toată ziua fără lucru?“

În parabola Domnului despre lucrătorii tocmiți de gospodar în vie, găsim și înduioșătoarea întrebare, rostită către cei din urmă invitați la lucru.

Stăpânul viei din această parabolă, simbolizează pe însuș Mântuitorul nostru Isus, care este ființa Tatălui nostru ceresc, cel care a sădit via. Ioan 15, 1. Domnul, a sădit o vie aleasă, și din cel mai bun soi: Ier. 2, 21. El a iubit această vie și dorința Sa a fost, ca via să fie bine și la timp lucrată, ca la timpul convenit să se bucure de roadele ei. Isa. 5, 1. 2.

În parabolă se spune că gospodarul a ieșit de multe ori în timpul zilei, spre a căuta pe cei fără de lucru, pe care găsindu-i îi trimetea în via Sa. Oamenii fără de lucru aveau un anumit loc unde se adunau, ca, acolo găsindu-i gospodarii, să-i invite la câmp, sau în vie, și acolo să lucreze pentru plată de dimineață până seara. Lucru, la care ar trebui să fim atenți, este grija cea mare a gospodarului de via sa: Isa. 27, 2. 3. Chiar dacă lucrătorii nu au venit toți de dimineață la piață, spre a fi tocmiți, și chiar dacă ei înșiși au neglijat propria lor ocupație, și nu s'au adunat de dimineață spre a fi găsiți și trimiși la lucru; gospodarul bun a ieșit mereu în timpul zilei, chiar până seara la ora din urmă, și pe toți câți îi găsea, îi trimetea în via sa.

Dacă cugetăm asupra faptelor, cum sunt în realitate, de multe ori piețele sunt pline, de oameni fără lucru; dar nu toți cei cari se adună acolo au toată plăcerea de a lucra, nu toți se bucură când sunt invitați să meargă să lucreze chiar pentru o oră. Mulți dintre ei ar voi să fie angajați la cineva spre a fi ocupați cu vreo lucrare, dar ei doresc să fie plătiți cât mai scump, însă să fie scutiți de răspundere pentru lucrul care-l face, și să fie lăsați în voia lor. să lucreze cum vor ei și cât vor ei. Alții chiar dacă se duc în piață, nu doresc să fie angajați de nimeni, nu au plăcerea să facă nici o lucrare, și când gospodarii îi caută, să le dea de lucru, ei nu dau nici o atenție celui care are nevoie de lucrul lor. Întâmpluse orice cu via gospodarului, ei nu merg să lucreze nici măcar în ora cea din urmă a zilei, care trece foarte repede și a cărei plată este sigură și foarte aproape. Totuș gospodarul viei are toată bunăvoința să le dea de lucru tuturor celor, cari voesc și simt nevoia de a-și câștiga cele necesare pentru existența lor. Cei din urmă invitați din parabolă, măcar că nu au fost de dimineață în piață, totuș când au ajuns acolo, au avut o dorință vie să vină cineva și să le facă favoarea dându-le de lucru, chiar dacă ar fi numai pentru un scurt timp. Când li s'a pus întrebarea, de ce stau fără lucru, ei au spus: „Pentru că nu ne-a tocmit ni-

menea". Dacă bunul gospodar nu ar fi venit la piață, la oră atât de înaintată a zilei, acei oameni care așteptau setoși să lucreze și ei ceva și să nu le treacă ziua întreagă, fără ca ei să folosească nimic, ar fi fost cu totul măhniți și descurajați în așteptările lor, iar existența lor primejduită. Stăpânul viei care preînchipue pe Domnul Isus, El nu numai că avut mare grijă, ca via Sa să fie bine lucrată, dar El însuș a lucrat toată ziua în ea, și zi și noapte a stat în mijlocul ei spre a o păzi. Isa. 27, 3.

Domnul nu cunoștea ziua de lucru numai de 8—10 ore, ci El spunea, că lucrul se poate face numai în timpul zilei. Când Domnul a văzut câmpul de lucru al Samariei, chiar fiind sdrobit de oboseală, atunçi când ucenicii I-au adus de mâncare, gândindu-se la lucrare de mântuire a oamenilor și la scurtimea timpului, a refuzat să mănânce, socotind că lucrarea este de mai mare valoare decât mâncare trecătoare. Dorința plină de iubire a Domnului, era să termine lucrarea și s'o ducă la încheiere, știind bine că vine un timp, în care nimeni nu mai poate lucra. Chiar în copilăria Sa, și în timpul înainte de botez Domnul după terminarea lucrului Se retrase în văile înverzite, ca să poată cugetă sau să Se roage lui Dumnezeu. Luca 6, 12. Cele mai fericite ore pentru Domnul erau, când putea să fie singur cu natura și cu Dumnezeu. Răsăritul zilei, Il prindea adesea în vreun loc liniștit, unde cugeta la Dumnezeu, cercetă Scriptura, sau Se ruga. El ascultă ciocârliă, ce se urcă spre cer, laudând prin cântările ei pe Creator, și atunci într'un glas cu ea înălță și El laudă și mulțumire. Domnul salută cu cântece zorile dimineții. După asemenea ceasuri pline de pace, se întorcea acasă spre a-și începe iarăș lucrările, dându-ne pilda unei munci plină de răbdare. Nimeni dintre noi nu va avea vreodată de biruit mai grele încercări, cari l-au urmărit pe Domnul. Domnul în grija Sa pentru vie, de dimineață a trimis lucrătorii Săi la lucru: Ier. 25, 4; 26, 5. El a zis: „Sămână de dimineață sămânța ta, și nu lăsa să se odihnească mâna ta nici seara". Ecles. 11, 6. Iar pe aceia, pe cari Domnul i-a trimis în diferite timpuri, în via Sa, sau în holdele Sale, i-a făcut atenți asupra timpului scurt de lucru, asupra imensității de lucru, și asupra lipsei de lucrători. Domnul care știă, că în holdele Sale și în via Sa trebuie mulți lucrători, a îndemnat pe ucenicii Săi zicând: „Rugați-vă de Domnul secerișului să scoată mulți lucrători". Luca 10, 1—2; Ioan 4, 35.

Domnul a lucrat și S'a rugat. Acestea două au mers mână în mână înaintea Domnului și una fără cealaltă nu se poate. Dacă cineva nu face nimic altceva decât numai să se roage și nu lucrează spre binele său și al altora, va în-

cetă în curând de a se mai ruga, sau rugăciunea lui nu va ajunge decât numai o formă goală. Domnul ne-a dat nouă Cuvântul Său, obligându-ne să mergem în lume spre a-l vesti. Cei luați de Domnul din piață pentru lucru, El îi trimetea cu Cuvântul Său în mijlocul oamenilor: Ps. 147, 15; 120, 7. Și datoria tuturor creștinilor este ca ei să se roage, ca acest Cuvânt, dăruit de Domnul oamenilor, să-și facă repede lucrarea sa. 2 Tes. 3, 1.

În repetate rânduri, Domnul vine astăzi în mijlocul adunărilor noastre și întrebarea pusă de El în parabolă, o pune astăzi multora din membrii Comunităților noastre. La fel, aceleași cuvinte se repetă azi: „Dar voi ce stați aci toată ziua fără lucru?" Locul unde gospodarii în timpul Domnului ca și în acest timp îi căutau pe lucrători, eră numit piață. Iar în cele spirituale în acest timp, Comunitatea este locul de unde mereu, mereu, sunt îndemnați frații și surorile noastre cu aceeaș voce duioasă, chiar acum în ultima oră de har zicându-se: „Mergeți și voi în via Mea și ce va fi cu dreptul, veți primi". Mat. 20, 7.

Ce bun gospodar al viei este Domnul și Mântuitorul nostru! Tocmai acum la urmă de tot, chiar când să bată ora 12, chiar acum aproape de amurgul zilei, acum aproape de încheierea tuturor socotelilor, aproape de închiderea milei și a harului Său, să vină în mijlocul adunării și să cheme pe membrii Comunităților noastre și pe cei tineri îndeosebi pe cari Domnul îi prețuește foarte mult, făcându-i capabil de a merge în via Sa cu Cuvântul Său. În acest timp care a mai rămas când auzim vocea blândă a vierului, care ne zice: „Mergeți și voi", ar trebui să mergem la răspândirea Cuvântului scris, cu mic și cu mare.

La auzirea voci Mântuitorului, când El cu multă gingășie zice: „Priviți holdele! Luați seama la timp, că este numai puțin până la seceriș. Lucru este mult, dar lucrători sunt puțini", și când El zice: „Rugați-vă" și „Mergeți, iată Eu vă trimet", când Domnul zice: „Pe cine să trimit? Cine să meargă pentru noi? atunci din partea noastră a celor cari ne găsim fără un serviciu în via Domnului, să ne grăbim și să zicem cu bucurie: „Iată-mă! Trimete-mă pe mine, căci nimeni nu m'a tocmnit până acum!" Ce dureros ar fi pentru Domnul, dacă El ar vedea, că noi disprețuim chemarea Sa blândă, când s'ar observă, că noi prețuim mai mult viața noastră cu lucrurile ei vremelnice, decât salvarea sufletelor.

Se poate, că noi văzând și auzind de nevoile lucrării lui Dumnezeu pentru acest timp, să începem cu diferite scuze de felul cum au fost ispitiți să se scuze și alții înainte de noi. „Cine sunt eu să mă duc la Faraon?" servul lui

Dumnezeu, Moise. Poate și noi vom zice: „Da, eu mă voi duce, căci Tu mă trimieți, dar eu știu, că ei nu vor crede că Tu m'ai trimis la ei”. Se poate că și noi să zicem că nu avem darul vorbirei și suntem cu limbă gângavă. Ieremia vine și el cu motive și spune Domnului că e tânăr. Ier. 1, 6—7. Și Iona în loc să meargă la Ninive spre a duce acolo solia de avertizare, fuge la Tarșiș, invocând motivul, că Domnul este milos și bun: Iona 1, 1—3. Poate se găsec azi destui care dacă ar voi, ar face mult bine lucrării Domnului, predându-se pe altarul lui Dumnezeu ca colportori, pentru a merge din casă în casă cu vestirea soliei, dar cari în loc să zică „Iată-mă!”, zic: Domnul nu vine în curând. Cât de mult s'ar fi întristat Domnul când după ce Petru și ceilalți ucenici au făcut o pescuire minunată, în loc să asculte de chemarea Domnului și să-I urmeze, s'ar fi ocupat tot cu aceeaș meserie trecătoare. Ei de multe ori nu prindea pește, nici chiar pentru mâncare, deși munciau câte o noapte întreagă. Ce meserie de mare valoare le încredință Domnul în locul meseriei care o practicase până aci. O! ce plăcută meserie eră aceea de a prinde în năvodul Evangheliei suflete pentru Impărăția lui Dumnezeu! Domnul după cele mai temeinice instrucțiuni, le zice: „Mergeți! Căci de acum încolo veți pescui oameni. Când ucenicii au înțeles că Impărăția lui Dumnezeu se poate câștiga numai prin lepădare de sine și prin predare fără rezervă în mâinile lui Dumnezeu, Petru a zis: „Doamne, iată noi lăsarăm totul și Țe-am urmat; ce răsplată vom avea?” Cât de măreață a fost răsplătirea celor, cari au mers în via Domnului! Ce minunat eră pescuitul după voia Domnului Fapt. 2, 41—42. La o singură predică au fost câștigate trei mii de suflete și după scurt timp, numărul fraților și al surorilor câștigate de pescarii Domnului s'a urcat la cinci mii. Dacă Domnul ne-ar face nouă astăzi o invitație și prin cuvintele sale atrăgătoare ne-ar rugă să părăsim ocupația de până acum prin care mai ales în timpul prezent, deabia ne mai putem susține vom fi noi gata să lăsăm totul, și să ducem solia scrisă în cărțile noastre în casele oamenilor? Prețuim noi bunătatea Domnului și invitația Sa, și să mergem să lucrăm numai un timp scurt care a mai rămas? Domnul însuși lucrează alături de noi: Mat. 28, 30. Isa. 43, 1—5; 41, 13—14; Iosua 1, 5—9. Când se va închide ușa milei pentru totdeauna, și lucrarea Domnului de a mântui pe păcătoși va fi terminată, când nu se va mai putea vorbi cu nimeni de calea mântuirii, când pentru totdeauna nu se va mai găsi nicăeri Cuvântul lui Dumnezeu, nici scris pe cărți, tractate și reviste, și nici prin viu graiu, atunci mulți foarte mulți din cei cari nu au răspuns la chemarea Dom-

nului, mulți dintre cei care nu au făcut nici un fel de lucrare în via Domnului, vor zice: „S'a trecut vara, s'a terminat secerișul, dar noi nu sântem mântuiți”. Ier. 8, 20.

Iubiți frați și surori, auzind noi toți chemarea Domnului și cum noi cunoaștem că sunt multe milioane, cari nu au auzit adevărul de la nimeni, cum în casa noastră de Editură avem solia scrisă pe cărțile cari ne așteaptă doar să le luăm spre a le duce în casele oamenilor, ar trebui să ne gândim cu multă seriozitate la cele de mai sus. Chiar dacă pentru ceasul de har care a mai rămas pentru lucru de a vesti solia, va trebui să părăsim ocupația prin care până în prezent ne-am câștigat existența, să nu lăsăm pe Domnul să plece trist de lângă noi și să zicem: „Lasă să facă alții”. Dacă Mântuitorul nostru nu s'a rușinat părăsind cerul, și a venit aci pe acest pământ și pentru a salvă pe cei sortiți pierzării, a mers ducând Cuvântul din sat, în sat, și din oraș în oraș, nouă oare să ne fie rușine de lucrarea care a făcut-o Domnul? Cuvintele cari le-a adus Domnul la oameni, erau cuvintele Tatălui. Ioan 17, 8. Tatăl a trimis pe Fiul Său, iar Fiul ne trimite pe noi: Ioan 17, 18. Tot așa cum a trimis Domnul pe cei 12 ucenici, și cum a trimis pe cei 70 doi câte doi, astfel dorește El să mergem noi azi.

Din frumoasele experiențe care le-a făcut colportorii noștri în lucrarea din casă în casă cu scrieri sfinte, putem observă ce lucrare se face în acest timp, și ce putere minunată are Cuvântul lui Dumnezeu asupra inimelor. Când ajunge Cuvântul Domnului în sate și în orașe, suflarea întreagă se mișcă și mulți pun întrebarea: „Ce să fie aceasta? „Cum ajung colportorii noștri într-un sat, acolo în acel sat s'a făcut o mare mișcare și în multe locuri Cuvântul face acelaș efect cum face o ploaie, care cade peste pământul însetat, căci după câteva zile, pământul uscat, se acoperă de verdeață. Noi semănăm cărți, tractate și reviste, și pe urma lor răsare cântări de laudă și suflete, cari le auzim cu urechile noastre, cum laudă pe Dumnezeu, mulțumindu-i pentru că Domnul a venit în adunare și din ea a trimis lucrători în via Sa, cari cu multă lepădare de sine, bătăi, închisoare, flămânzi, persecutați, călătoresc pe jos, purtând jugul Domnului sub forma pachetelor de cărți. Colportorii Evangheliști, sunt aceia cari duc solia acolo, unde nu a dus-o nimeni: Rom. 15, 20.

Conducerea lucrării de colportaj a hotărât ca ziua de 3 Octombrie să fie consacrată spre a se vorbi numai de mare însemnătate a acestei lucrări care ocupă cel dintâiu loc în lucrarea misionară a soliei advente. Din partea Departamentului de Colportaj din Uniunea Română A. Z. Ș. se îndreaptă un călduros îndemn

cătră toți iubiții noștri frați și surori tineri, ca la îndemnurile pline de multă iubire, cari le vor da frații conducători în Comunități și când iubiții noștri frați presbiteri și oricare slujbaş al Evangheliei, va scoate în relief însemnătatea lucrării de colportaj, toți să-și pună în inimă hotărîrea de a se alătură de colportori în lucrarea răspândirii de scrieri, și un număr cât mai mare, să îndesească rândurile celor cari duc războiul pe linia întâiu. Tot în luna Octombrie 1931 vom avea în Uniunea Română trei cursuri de colportaj în trei centre: Iași, București și Cluj, la cari cursuri sunt invitați să ia parte, dacă se poate majoritatea fraților noștri, căci chiar dacă nu vor fi angajați decât numai, cei cari sunt apți pentru această lucrare, totuși să se știe că oricine dintre frații Adventiști de Ziua Șaptea, cari vor lua parte la aceste cursuri pline de învățături, și experiență vor deveni cei mai capabili de a vinde cărți și reviste cu diferite ocazii când Comunitatea va cere acest serviciu dela noi ca membri. Iubiții noștri frați presbiteri sunt rugați călduros, să dea acestei zile de 3 Octombrie cea mai mare atențiune și înarmați cu îndemnurile scrise aci, cari sunt cea mai puternică armătură, pregătiți și cu cuvinte de multă încurajare, să determine pe mulți dintre frații noștri spre a se angaja momentan în lucrarea de colportaj. Dacă în Comunitate se află frați lucrători, atunci frații vor împărți

cum va fi mai bine și vor face tot ce poate duce cel mai bun succes. Dorința cea mare este, ca fiecare Comunitate prin îndemnuri părintești să facă tot ce va putea și potrivit cu numărul de membri care îl are să trimeată în via Domnului membri credincioși, harnici și iubitori de salvarea aproapelui. În Portugalia avem numai un mic număr de membri cam vreo 200 și dintre aceștia avem acolo peste 20 de colportori. Dacă lucrurile s'ar petrece tot așa și la noi în Uniunea noastră, atunci în loc de peste o sută de colportori care îi avem aci în toată țara, am avea peste o mie de colportori. Rugăm însă pe iubiții noștri frați, însărcinați cu conducerea în Comunități, ca să se rânduiească lucrurile în așa fel, încât să se înalțe către Domnul secerișului din multe inimi rugăciuni ferbinți, ca bunul Dumnezeu să ia sub ocrotirea Sa întreagă lucrare de colportaj și pe toți frații și surorile cari din iubire pentru Mântuitorul o fac. Să rugăm deasemenea pe Domnul, să dăruiească în aceste vremuri tuturor locuitorilor de sate și orașe, inimi primitoare de Cuvântul scris, care li se va aduce de cătră servii Săi și Domnul însuș să le dăruiească și mijloacele de cumpărare. Să cerem dela Domnul, ca înalta cărmuire să ne deă libertate de a putea săvârși cu succes această lucrare. Domnul fie cu noi și cu lucrarea Sa.

N. Dorobăț.

CAD FRUNZELE.

Toamna începe să se întindă pe zi ce trece tot mai mult. Copacii, cari acum câteva luni erau plini de frunze îmbrăcând pădurile, parcurile și aleele, acum încep să se desfrunzească. Frunzele lor zboară neîncetat, duse de vântul toamnătesc care nu le dă pic de răgaz.

Mă uit la aceste frunze pe cari vântul le duc în diferite colțuri, privesc cum cu toată osteneala oamenilor de a ține grădina sau curtea lor curată, totuș în fiecare clipă alte frunze sunt aduse din nou și acoperă iarăș locul care doar cu câteva clipe mai înainte fusese curățit.

Și aceste lucruri din natură mă fac să mă gândesc la lucrarea ce stă în sarcina noastră să o facem, în legătură cu scrierile sfinte, cari ar trebui să cadă în abundență asupra pământului ca și frunzele toamna. Referitor la aceasta Spiritul Profetic ne spune: „Voi cari credeți adevărul prezent, deșteptați-vă. Datoria voastră e acum, să aduceți toate mijloacele posibile, spre a ajuta, ca, aceia cari înțeleg adevărul, să-l vestească. Parte din sumele încasate prin vânzarea publicațiilor noastre, pot fi întrebuințate spre a ajuta să se tipărească mai multă literatură, care va deschide ochii cei orbi și va

fărămiță pământul înțelenit al inimii“. „Mărturie“, Vol. 9, pag. 62.

Cele 58 Edituri ale noastre, răspândite în toate colțurile lumii, cu 1.120 angajați, tipăresc literatură în 141 limbi. Vânzarea de peste 800 milioane lei din anul trecut este o dovadă că lumea de pretutindeni dorește scrieri cari să o călăuzească spre o vieată cu adevărat creștinească. În aceste vremuri turburi când stările de lucruri nu au o bază sigură, căci ce pare azi bine întemeiat mâine se vede clădit pe nisip și purtat de vânt, zic în aceste vremuri omenirea are nevoie mai mult ca oricând de a cunoaște pe Isus Hristos, Stânca veacurilor, singurul refugiu în zi de strâmtorare.

Dar cum va putea cineva află fericierea ce se poate găsi în Isus Hristos dacă nu ar fi cine să i-o vestească? Dar cum numărul persoanelor cari ar putea vesti prin viu graiu adevărul sublim al credinței în Isus Hristos a fost și va fi continuu prea mic față de mulțimea celor la cari trebuie să ajungă el, Dumnezeu S'a îngrijit ca să lase tiparul, prin ajutorul căruia mulți să ia cunoștință de solia de pace adresată de Dumnezeu oamenilor.

Și acum, aruncând o privire asupra începutului apariției publicațiilor noastre, găsim scris:

„Mulți predicatori adventiști au primit adevărul cu privire la Sabat prin păzitorii Sabatului din Washington, în cursul anului 1844. Unul dintre ei, fratele T. M. Preble, publică primul tractat adventist asupra Sabatului Biblic, în ziua de 28 Februarie 1845“ „*The Publishing Department Story*“, pp. 17. 18.

„Primul tractat care poate fi socotit ca o publicație adventistă de ziua a șaptea a fost publicat la 6 Aprilie 1846. Acest tractat scos de sora E. G. White înainte de căsătoria sa, a fost semnat Ellen G. Harmon“ *Ibid.*

În cece privește însă începutul publicațiilor noastre periodice găsim că încă dela 20 Martie 1840, fratele J. V. Himes a început în Boston, Statele Unite, publicația revistei *Signes of the Times* (Semnele Timpului). Apoi rând pe rând au început să apară diferite alte reviste, de exemplu: *Present Truth* (Adevărul Prezent) în Iulie 1849; *Advent Review and Sabbath Herald* (Revista adventă și Vestitorul Sabatului) la 6 Mai 1852, etc. Apoi în cece privește publicațiile periodice în limba română avem: *Semnele Timpului* cu o vechime de 21 ani, deci începând să apară sub o formă definitivă din anul 1910, apoi avem *Curierul Misionar* cu o vechime de 11 ani. Am amintit aci numai revistele noastre, fără a mai ține seamă de primele tractate, broșuri, lecțiuni și diferite alte publicații în limba română, cari au început să apară încă de prin anul 1908.

În felul acesta solia celei de a doua veniri a Domnului Isus a început să fie răspândită tot mai mult prin nouile scrieri ce apar zi cu zi.

În legătură cu răspândirea acestor scrieri a-

ducătoare de mântuire prin Isus Hristos, mai cetim: „Colportajul, dacă este săvârșit cum trebuie, este o lucrare misionară de primul rang și una din cele mai bune și mai pline de succes metode, din câte există, spre a prezenta omenirii importante adevăruri pentru timpul în care trăim. Importanța serviciului de predicare a Evangheliei nu trebuie confundată, ea este unul din mijloacele întrebunțate de Dumnezeu, pentru luminarea lumii. Dar Dumnezeu mai are și alte mijloace. El întrebunțează puterea presei, publicarea de reviste și cărți, cari conțin solile adevărului etern. Acestea sunt în-deosebi importante pentru răspândirea Evangheliei. Mulți din cei cari doresc pâinea vieții nu au prilejul să audă Cuvântul lui Dumnezeu din gura predicatorilor însărcinați cu vestirea Evangheliei. Din cauza aceasta este necesar, ca scrierile noastre religioase să fie răspândite în toată lumea. Paginile, cari ies de sub tipar, legate sub formă de tractate și broșuri, trebuie să ajungă în toate părțile pământului. În modul acesta solia Evangheliei va ajunge și acolo unde un predicator viu nu poate merge, și atenția multora este îndreptată asupra evenimentelor însemnate, cari stau în legătură cu scenele finale ale Istoriei neamului omenesc“ „*Colportorul ca Evanghelist*“, pp. 3. 4.

Dumnezeu dorește să ne vadă pe toți la lucru în răspândirea învățăturilor Sale sublime. Vom răspunde noi cu toată inima la apelul pe care El îl face după vestitori ai Soliei Sale?

Chiar dacă nu putem ieși la lucru numai și numai pentru El, totuși să nu uităm că El ne invită să facem lucrare misionară cel puțin între cei din jurul nostru.

V. Florescu.

O demonstrare a principiilor creștine.

„Noi nu avem datoria să publicăm învățătura adevărului, dar să și prezentăm o ilustrare practică a acestui adevăr în caracterul și viața noastră. Casele noastre de Editură trebuie să stea înaintea lumii ca o întrupare a principiilor creștine. În aceste instituțiuni, în caz că intențiunile lui Dumnezeu se împlinesc cu ele, Domnul Hristos însuș stă în fruntea celor ce lucrează. Ingeri sfinți supraveghează lucrarea în fiecare departament, și tot ce se face, în oricare privință ar fi, trebuie să poarte sigiliul cerului, făcând să iasă în evidență superioritatea caracterului lui Dumnezeu.

„Dumnezeu a hotărât, ca lucrarea Sa să fie prezentată lumii în linii distincte și sfinte. El dorește ca poporul Său să dovedească prin viața lui avantajile creștinismului față de lume. Prin harul Său au fost luate toate măsu-

rile în favoarea noastră ca în orice îndeplinire a afacerilor noastre să fie demonstrată superioritatea principiilor cerești asupra principiilor acestei lumi. Noi trebuie să arătăm că lucrăm pe o bază mult mai înaltă, decât o face lumea. În toate privințele trebuie să manifestăm curățenie de caracter, dovedind că cei ce primesc și ascultă de adevăr devin fiii și fiicele lui Dumnezeu, copiii Regelui ceresc și ca atare sunt onești în faptele lor, credincioși, sinceri și nepărtinitori atât în lucruri mici, cât și în cele mari ale acestei vieți.

„Dumnezeu dorește, ca în toată activitatea noastră, chiar dacă ar fi o lucrare mecanică, să se arate desăvârșirea caracterului Său. Exactitatea, iscusința, tactul, înțelepciunea și desăvârșirea, recerute de El cu ocazia construirii corului pământesc, toate acestea dorește El să fie

folosite în orice ramură a lucrării Sale. Orice contractare a unei afaceri, făcută de servii Săi, va fi în ochii Săi tot atât de curată și prețioasă, precum a fost aurul, tămâia și smirna, pe cari le-au adus înțelepții dela Răsărit, Mântuitorului, în credința lor sinceră și integră.

„Urmașii Domnului Hristos trebuie să fie astfel purtătorii de lumină în această lume chiar și prin vieța lor de afaceri. Dumnezeu nu cere dela ei, ca prin propriile lor străduințe să lumineze. El aprobă numai încercări libere de iubirea de sine și cari se bazează pe o bună-tate superioară. El dorește ca sufletele copiilor Săi să fie pătrunse cu principii cerești, și apoi, venind ei în contact cu lumea înconjurătoare, să descopere lumina, care este în ei. Onestitatea, nepărtinirea și credincioșia lor fermă în orice faptă a vieții va fi mijlocul răspândirii de lumină.

„Impărăția lui Dumnezeu nu vine prin desăvârșare de fast exterior. Ea vine prin blândețea inspirațiunii Cuvântului Său, prin lucrarea lăuntrică a Spiritului Său, prin conviețuirea sufletului cu El, care este Izvorul vieții. Cea mai măreață manifestare a acestei pături se vede în natura omenească, când omul este adus la desăvârșirea caracterului Domnului Hristos.

„Dumnezeu, dând pe Fiul Său acestei lumi, a înzestrat ființele omenești cu bogății nepieritoare, față de cari comorile strânse de oameni dela începutul lumii nu valorează nimic. Domnul Hristos a venit pe pământ, dovedind oamenilor iubirea, strânsă timp de veacuri întregi, și aceasta este comoara, care o primim prin legătură cu El, având datoria să o descoperim și să împărțim cu alții.

„Instituțiunile noastre vor da pe față caracte-

rul lui Dumnezeu în măsură, în care lucrătorii lor se vor consacra lucrării, descoperind puterea harului Domnului Hristos prin transformarea vieții lor. Noi trebuie să ne deosebim de lume, fiindcă *Dumnezeu ne-a sigilat*, manifestând prin noi caracterul Său propriu, plin de iubire. *Mântuitorul nostru ne acoperă cu dreptatea Sa.*

„Dumnezeu, alegând bărbați și femei pentru slujba Sa, nu întreabă, dacă sunt învățați, elocvenți sau bogați în sensul acestei lumi. El întreabă: *„Sunt ei așa de umili, încât să-i pot împăta căile Mele? Pot să pun cuvintele Mele pe buzele lor? Mă vor reprezenta ei în fața lumii?”*

„Dumnezeu Se poate folosi de o persoană în măsură, în care poate să pună Spiritul Său în templul sufletului. *Lucrarea, pe care o va primi El, este lucrarea care reflectează chipul Său. Urmașii Săi, fiind niște epistole vii, adresate acestei lumi, trebuie să poarte semnele de neștersi ale principiilor Sale eterne.* „Mărturii“, Vol. VII, pp. 142—144.

Aceste rânduri au fost scrise pentru mine, dar au fost scrise și pentru tine, iubite frate și soră! Spiritul Profetic ne face atenți asupra însemnătății celei mari de a desvoltă un caracter după voia lui Dumnezeu. Numai dacă ne vom conduce în toate privințele după principiile veșnice, stabilite de Dumnezeu prin Cuvântul Său, vom avea bucuria de a intra în Impărăția Sa.

Fie ca solia, adresată nouă prin serva Domnului, să găsească un puternic ecou în inimile noastre, cari avem privilegiul a lucra în via Domnului, cât și în inimile aceloră, cari se vor hotări a intra în lucrarea lui Dumnezeu!

G. Proksch.

Mare curaj prin credință, în timpul de încercare.

Descurajarea nu poate avea izvorul ei în Dumnezeu, ci cauza descurajării se găsește în starea sufletului și a inimii, și nicidecum în împrejurările, cari îl înconjoară pe om. Increderea în Dumnezeu și descurajarea nu pot merge mâna în mână. Un credincios bătrân și cu multe experiențe, ar fi zis odată: „Orice descu-rajare vine dela Satana“, și cu aceasta a zis de sigur adevărul, căci dela Domnul vine curajul credinței, care ne conduce biruitori prin cea mai întunecoasă oră de încercare și prin cele mai grele situațiuni din vieța.

Mult încercatul apostol Pavel scrie către Romani: „Dumnezeul nădejzii să vă umple de toată bucuria și pacea, pe care o dă credința, pentru ca prin puterea Duhului Sfânt să fiți tari în nădejde!“ Potrivit acestui text, temelia nădejzii, a bucuriei și a păcii este credința.

Această credință însă nu se întemeiază pe stări promițătoare sau favorabile în aparență, ci ea este ancorată în Dumnezeul cel viu și deaceea ea nu se clatină când vin greutăți și nevoi. Despre acest fapt găsim în Sfânta Scriptură exemple minunate.

Primul din aceste exemple ni-l dă David la Țiag. David se află aici într'una din cele mai grele situațiuni ale vieții sale. Intoarcerea lui din tabăra Filistenilor la Țiag, noua lui patrie, durase trei zile. Atât el, cât și bărbații cari erau împreună cu el, așteptară să-și revadă soțiile și copiii; ajungând însă la Țiag au rămas uimiți de scena grozavă ce li se prezentă aici. Amaleciții intraseră în timpul absenței lui David în oraș, jefuindu-l și dându-i foc, iar la plecarea lor luaseră cu ei soțiile și copiii Izraeliților, spre a-i vinde ca sclavi. David și însoțitorii lui au

fost copleșiți de durere și „au ridicat glasul, și au plâns până n'au mai putut plânge“. 1 Sam. 30, 40.

David se află într-o situație foarte grea și periculoasă. Saul îl izgonise din patria lui. El găsisese în Țiclag un loc de adăpost, însă acum Amaleciții dăduseră foc acestei cetăți, luând cu ei soțiile și copiii Izrailiților, spre a-i vinde ca sclavi. Și în această situație grea s'au răsculat chiar proprii săi oameni împotriva lui, învinuindu-l de starea în care se aflau și mergând așa departe, încât erau gata să-l omoare. Afară de aceea el știa, că greșise refugiindu-se la Filistenii, vrăjmașii poporului lui Izrael. Și acum când chiar oamenii lui nu mai erau mulțumiți cu el, intenționând să-l omoare, el nu mai avea nici un sprijin omenesc.

Ce făcu David?

El nu disperă. El rămase statornic. El nu pierdu curajul.

Pentru aceasta însă nu găsi puterea necesară în sine însuși. Nici împrejurările nu s'au schimbat. Există numai un singur refugiu. David îl găsi. Și textul următor ne descoperă taina aceasta: „David s'a îmbărbătat, sprijinindu-se pe Domnul, Dumnezeul lui“. 1 Sam. 30, 6. David a căutat pe Dumnezeu și Dumnezeu i-a ajutat.

David câștigă putere nouă și curaj nou prin încrederea sa în Dumnezeu. Atunci situațiunea a fost salvată. Atunci a fost nevoie, ca și împrejurările să se schimbe. Dumnezeu a fost izvorul puterii, curajului și credinței sale. Prin ajutorul lui Dumnezeu David a ieșit împreună cu toți oamenii săi în mod minunat din această situație grea. La Ps. 56, 4 David zice: „In ziua temerei, eu mă încred în Tine“. Trad. Gala Galaction.

Un alt exemplu este regele Iosafat. Moabiții, Amoniții și niște Maoniți au pornit cu războiu împotriva lui Iosafat. Aceste popoare formară o „mare mulțime“. Judecat din punctul de vedere omenesc, situația acestui rege, cât și a poporului său, eră desnădăjduită. Nici el și nici poporul său nu eră în stare să scape prin propria sa putere din această situație. Iosafat se temeă, și nu este de mirat, căci el eră amenințat de un mare pericol.

Ce să facă?

Să piardă stăpânirea de sine și să dispere în fața unor asemenea împrejurări nefavorabile? Nu, niciodată n'ar fi făcut lucrul acesta un Iosafat!

El eră convins, că faptele nevăzute sunt mai pe sus decât cele ce se pot vedeă. Această convingere izvoră din credința sa. Deaceea el se rugă: „O, Dumnezeul nostru, nu-i vei judeca Tu pe ei? Căci noi suntem fără putere înaintea acestei mari mulțimi, care înaintează împotriva

noastră, și nu știm ce să facem, dar ochii noștri sunt îndreptați spre Tine!“ Apostolul Pavel zice despre cei credincioși: „Pentru că noi nu ne uităm la lucrurile cari se văd, ci la cele ce nu se văd; căci lucrurile cari se văd, sunt trecătoare, pe când cele ce nu se văd, sunt veșnice“. 2 Cor. 4, 18.

Tot astfel eră și cu Iosafat și deaceea el se rugă, zicând: „Ochii noștri sunt îndreptați spre tine“. Deaceea „Iosafat și-a îndreptat fața să caute pe Domnul, și a vestit un post pentru tot Iuda“. 2 Cron. 20, 3.

Domnul, care ajută totdeauna poporului Său, când strigă în nevoia lui către El, a dat lui Iosafat și poporului un răspuns prin Iahaziel, fiul lui Zaharia, care aveă spiritul profetic: „Ascultați, tot Iuda și locuitorii din Ierusalim, și tu, împărate Iosafat! Așa vă vorbește Domnul: „Nu vă temeți și nu vă spăimântați dinaintea acestei mari mulțimi, căci nu voi veți luptă, ci Dumnezeu“. 2 Cron. 20, 15. Astfel Domnul le-a spus prin Spiritul Profetic, ca ei să nu piardă curajul și să nu desnădăjduască. „Iosafat s'a plecat cu fața la pământ, și tot Iuda și locuitorii Ierusalimului s'au aruncat înaintea Domnului să se închine înaintea Lui“. 2 Cron. 20, 18.

Imprejurările vizibile nu se schimbaseră într-un nimic.

Atunci ei „s'au sculat și au lăudat cu glas tare și puternic pe Domnul, Dumnezeul lui Izrael“. Aceasta o face credința înainte de a se schimbă împrejurările vizibile!

Apoi a venit biruința.

Căci „în clipa când au început cântările și laudele, Domnul a pus o pândă împotriva“ dușmanilor și ei „au fost bătuti“. Dumnezeu a onorat credința copiilor Săi, salvându-i dintr'o mare nevoie în mod minunat.

Un alt exemplu. Izrael trecuse Iordanul și se așezase cât mai aproape de Ierihon, una din cele mai mari fortărețe ale Canaanului. Locuitorii războinici ai cetății Ierihonului avură multe avantaje și erau mândri de orașul lor mare și bogat, cu palatele sale luxoase și cu mărețele temple de idoli, simțindu-se siguri după zidurile lor masive de piatră. De acest oraș întărit se temuseră odată iscoditorii cei necredincioși, căci văzând pe acești uriași locuitori și zidurile cele mari s'au simțit a fi numai niște lăcuste.

Imprejurările de atunci nu se schimbaseră. Izrael n'avea nici acum mai multă speranță de a cuceri cetatea prin propriile sale efortări, decât a fost cazul cu 40 de ani în urmă, când își pierduse curajul în urma raportului dat de cei 10 iscoditori necredincioși. Acum însă ei aveau să câștige biruința. Și cum aveă să se întâmple acest lucru? Nu prin mașini de războiu sau prin înțelepciune omenească, ci prin credință. Ei nu aveau să se uite la împrejurările exte-

rioare și să desnădăjduască, ci să pună încrederea lor în Dumnezeu, care le făgăduise biruința. „Prin credință au căzut zidurile Ierihonului, după ce au fost ocolite șapte zile“. Ebr. 11, 30. Cucerirea Ierihonului a fost o faptă a credinței. Strigătele pe cari le scotea poporul erau o dovadă a credinței lor. Purtarea lor stătea în contradicție cu toată înțelepciunea omească, însă eră în armonie cu porunca dată de Domnul. Strigătele erau expresia credinței lor și nu au fost scoase după căderea zidurilor, ci înainte de căderii lor. Izrail n'a strigat pentru că au căzut zidurile și nici zidurile n'au căzut fiindcă a strigat poporul Izrail, ci Izrail, a strigat și zidurile au căzut, fiindcă Izrail a crezut și Dumnezeu a onorat această credință.

Și acum să trecem la ultimul exemplu. Mulți dintre copiii lui Izrail se întorseseră din captivitatea babilonică la Ierusalim, pentru a re-clădi după porunca Domnului Templul și orașul. Nu trecu însă mult timp și ei se aflau într'o mare criză. Greutățile cu cari aveau de luptat se îngmădiu înaintea lor asemenea unui „munte mare“. Zah. 4, 7. Ei făcuseră un bun început, însă Zorababel eră acum îngrijorat, dacă vor fi în stare să termine vreodată lucrarea începută. Imprejurările exterioare păreau a face imposibilă terminarea lucrării. Zorababel și poporul său se aflau înaintea unor greutăți, ce se asemănau cu un munte. Eră într'adevăr un timp greu. În cartea lui Neemia ni se spune, că eră un timp când bărbații stăteau noaptea de veghe și ziua lucrau, așa încât n'au desbrăcat hainele lor și nici nu puteau să se spele. Dușmanii rădeau de poporul Izrail și unii dintre Izrailiți deveniseră necredincioși. Fiind chiar Zorababel în primejdie de a pierde curajul, Domnul i-a trimis solia următoare prin profetul Zaharia:

„Lucrul acesta nu se va face nici prin putere, nici prin tărie, ci prin Duhul Meu — zice Domnul oștirilor! — Cine ești tu, munte mare, înaintea lui Zorababel? Te vei prefăce într'un loc șes“. Apoi Domnul a dat asigurarea, că lucrarea va fi încheiată: „Măinile lui Zorababel au întemeiat Casa aceasta, și tot mâinile lui o vor

și isprăvi; și veți ști că Domnul oștirilor m'a trimis la voi“. Zah. 4, 6. 7. 9.

Nici o criză nu putea să oprească lucrarea. „Muntele“ trebuia să se prefacă „într'un loc șes“. Lucrarea avea să fie terminată, deși se iviseră atâtea împrejurări nefavorabile, căci Daniel profetizase deja, că după 69 de săptămâni de ani se vor rezidi „zidurile și chiar în timpuri de strămtorare“. Dan. 9, 25. Dumnezeu cerului poate să ducă lucrarea Sa și „în timpuri de strămtorare“ la biruință.

Astăzi toată lumea se găsește într'un „timp de strămtorare“. În toate țările se vorbește despre criza mondială economică. Toate țările au de suferit. Și noi, ca denominațiune, simțim lucrul acesta. Va fi oare lucrarea lui Dumnezeu stânjenită prin această criză? Niciodată! Dimpotrivă, Dumnezeu vrea să atragă focmai în timpul acesta poporul Său mai aproape de El. Tocmai acum vrea să manifeste puterea Sa în noi. Și în zilele noastre lucrarea lui Dumnezeu va fi făcută prin Spiritul Său. Mișcarea adventă este o mișcare spirituală și Domnul vrea să dea copiilor Săi putere prin Spiritul Său.

Se poate că criza se va ameliora în curând. Se vorbește, că în unele țări se poate observa deja o oarecare îndreptare. Să sperăm, că se va împlini această speranță. În România se așteaptă o recoltă foarte bogată. Este posibil, că împrejurările se vor schimba încet-încet. Noi însă să nu așteptăm, ca situațiunea să se amelioreze, ci să facem să răsune mai întâiu în rândurile noastre strigătul de biruință. Să căutăm a dobândi curaj și credință nouă, căutând pe Dumnezeu în acest timp serios din toată inima și punând toată încrederea noastră în El. Acesta este un timp deosebit de încercare, însă totodată și timpul ploii târzii, când Dumnezeu este gata să-și încheie lucrarea. Dumnezeu vrea să ne dea un timp de Rusalii, cari vor fi mai mari decât Rusaliile din timpul apostolilor. Deaceia să căutăm pe Dumnezeu cu mare seriozitate și să stăm tari în credință, pentru ca Dumnezeu să poată termina prin Spiritul Său Sfânt lucrarea Sa în noi și prin noi.

D. N. Wall.

Nevoia unei adevărate pietăți în școlile noastre de Sabat.

Școlile noastre de Sabat nu sunt ceea ce Domnul ar voi ca să fie, căci este pus prea mult preț asupra formei și mersului mecanic, în timp ce puterea dăătoare de viață a lui Dumnezeu nu este manifestată pentru ca astfel să fie câștigate sufletele pentru cari a murit Hristos. Această stare de lucruri ar trebui să se schimbe, dacă Școlile noastre de Sabat doresc să-și ajungă scopul pentru cari există. Avem nevoie de in-

structori consacrați cari iubesc pe Dumnezeu mai pe sus de orice, iar pe aproapele lor ca pe ei înșiși. Dumnezeu S'a îngrijit în mod bogat ca instructorii să obțină calități mai înalte din Sabat în Sabat, pentru ca astfel să poată da învățătura potrivită și să lucreze pentru fericirea vremelnică, dar și pentru cea viitoare a elevilor lor. În școlile noastre de Sabat avem nevoie de tineri și tinere cari să aibă o *sfințenie vie*, iar nu

o experiență slabă sau superficială, ci o evlavie profundă, care să fi rezultat din *învățarea zilnică în școala lui Hristos*, pentru ca astfel ei să fie în stare să împartă și altora învățăturile pe cari Hristos le-a dat lor.

Acei instructori cari sunt mulțumiți cu urma-rea doar a unei simple reguli, vor pierde din ochi ținta, și nu vor ajunge să împlinească lu-crarea ce ar trebui făcută de instructorul Școlii de Sabat; dar dacă acei cari sunt angajați în a-ceastă importantă ramură a lucrării lui Dum-nezeu sunt creștini în adevăratul înțeles al cu-vântului, făcând lucrarea încredințată lor de Dumnezeu în toată temerea de El, lucrând cu iubire pentru sufletele pentru cari a murit Hris-tos, atunci, ei vor fi cu adevărat *socotiți conlu-crători cu Dumnezeu*. Când diriginții și instruc-torii se predau fără rezervă lui Dumnezeu, ei nu numai că pun la cale planuri, ci și îndepli-nesc aceste planuri. Din moment ce slujbașii Școlilor de Sabat și angajații școlilor obișnuite vor face lucrarea lor într'un sentiment cu ade-vărat conștient de dependența lor de Dum-nezeu, harul lui Hristos le va fi acordat pentru ca acesta să conlucreze cu eforturile lor. Este de mare importanță ca fiecare slujbaș să înțe-leagă faptul, că, convingerea și *convertirea su-fletelor urmează cooperării eforturilor ome-nești cu puterea divină*. O deplină consacrare a sufletului ar trebui menținută deopotrivă de mult atât de instructorii și diriginții Școlilor de Sabat cât și de predicatorii, căci cu toții sunt an-gajați în lucrarea de a aduce sufletele la Hris-tos. Fiecare în locul în care este, asemenea lui Hristos, să lucreze într'un spirit de iubire față de cei rătașiți și nepocăiți. Aceasta este ceea ce Hristos ar voi să vadă în Școlile noastre de Sa-bat. „*Mărturie pentru Școala de Sabat*“, pp. 41. 42.

Notă pentru Comitet: — Recomand cu adâncă se-riozitate și mare grijă aceste rânduri ale Spiritului Profetic, rugând iubitor, Comitetul să stăruiească și să controleze, dacă frații instructorii își însușesc aceste principii sfinte.

Frații noștri instructori au o misiune, pe care ni-menea n'ar putea-o înlocui. Ei trebuie să se îngri-jească de întreaga viață spirituală a elevilor lor și să se pregătească zilnic prin studiu, rugăciune și con-tact cu elevii, ca astfel să le poată ajuta, ca niște frați mai mari într'o familie princiăară. Pierderile dureroase ale atâtor suflete trebuie să-i apese și să-i facă conștienți de răspunderea lor în fața lui Dum-nezeu. Comitetul va stăruii să cunoască deaproape viața instructorilor, asigurându-se de influența lor binefăcătoare, în favoarea sufletelor ce li s'a încre-dințat.

Privind rapoartele primelor două trimestre tre-buie să amintesc, că misiunea noastră este, să îm-brățișăm cu iubire și pe frații malgași ca și pe In-dienii, așa doritori de Evanghelia dreptății. Darurile noastre au dat mult înapoi în primele două trimes-tre, adică peste 100.000 lei. Aceasta înseamnă, că dacă în al 13-lea Sabat am fi dăruit numai câte 5 lei mai mult decât am pus fiecare, n'ar lipsi această sumă. Lipsa aceasta înseamnă, ca un misionar, ca fr. Tolici să nu poată rămâne pe front.

Ce este de făcut? Fiecare Comitet să ia aminte și în al 13-lea Sabat viitor, să fixeze ținta mai dinainte cu 5 lei mai mult pe fiecare cap. Sau, în Comuni-tățile dela țară, unde e criză de numerar, frații și surorile să aducă un dar în natură.

Fraților, Domnul vrea să ne binecuvinteze, dar să nu încetăm a aduce daruri de iubire, pe care o dato-răm aproapelui nostru. Orice altă faptă, cât de nobilă ar fi ea, nu se poate asemăna cu binecuvântările, ce sunt oferite prin vestirea Evangheliei lui Hristos. Prin Evanghelia oferim aproapelui fericirea de a deveni un cetățean al Impărăției lui Dumnezeu, care se va statornici în curând. Nu suntem noi da-torii, să grăbim încheierea lucrării?... Fie ca în fața avertismentului divin: „Vin curând!“; fiecare dintre noi să poată zice: „Da! Vino, Doamne Isuse! Amin“.

P. P.

COPILUL TIMID.

Unii copii sunt timizi și fricoși; și unii părinți ai acestor copii timizi și fricoși sunt nerăbdători față de timiditatea și frica acestora. Ei le spun: „Nu fii nebun! Nu îți se face nici un rău“.

Pentru a ajuta pe un copil în dificultățile și greutățile lui, este necesar a fi cu mintea des-chisă și în continuu la cercetarea cauzelor cari pricinuesc aceste greutăți, și ca astfel să poți găsi și mijlocul de îndreptare. Nu poți să afli prea mult prin întrebarea copilului; căci de obi-ceiu el nu poate să dea o explicație clară asupra purtării lui. Părinții ar trebui să observe și să mediteze și să unească frânturile de informații luate dela copil sau din altă parte cu o cuno-ștință câștigată prin studiu, pentru ca astfel să-și poată da cu adevărat seama de situație.

Timiditatea și teama la un copil poate fi ceva ereditar sau pricinuită de diferite lucruri. În orice caz, dacă nu există o tendință firească prin teamă, nimic nu poate face ca această stare de frică să se prindă de copil.

Dacă copilul este din fire fricos, nu este bine să fie muștrat, sau pedepsit pentru aceasta, căci acest procedeu mărește răul. Remediul, atâta cât poate fi un remediu, se găsește mai mult în mediul înconjurător și în educația dată.

Este un rău obicei să fie spuse copiilor isto-riore cu lucruri ce înfricoșează. Sunt copiii cari nu sunt prea mult influențați de ele, fiind-că în ei nu există din fire nici un fel de frică, cât de mică; cu toate acestea asemenea pove-stiri își au influența lor rea. Și mai ales asupra

copiilor cu o tendință firească spre timiditate și teamă, asemenea povestiri au un efect din cele mai mare. Povestirile cu stafii sunt de condamnat din toate punctele de vedere. Asupra copilului timid ele au o înrăurire din cele mai rele. Lucrul cel mai bun este ca totdeauna să fie înlăturate povestirile cu tendinți spre înfricoșare. Acestea ajută mai mult în a dăuna decât în a folosi vieții.

Spuneți copiilor povestiri din cari să se îmbărbăteze, cum este „David și Goliat“, etc.... Amintiți și primejdia, însă nu groaza. Totdeauna să aveți eroi fără frică și cari trec biruitori peste teamă. asemenea povestiri vor ajuta la formarea curajului.

Niciodată să nu căutați a dobândi ascultarea prin mijloace de îngrozire. Unii părinți amenință pe copiii lor când fac ceva rău sau nu ascultă, cu vorbe cât se poate de nepotrivite. O mamă spune: Dacă nu mă ascuți, atunci are să vină gardistul și are să te ia să te ducă la închisoare“, și copilul este învățat să se teamă de autoritate, despre care el ar trebui să învețe că este pusă pentru binele și apărarea lui.

Este adevărat că sunt primejdii față de cari noi trebuie să ne avertizăm copiii. In unele localități, și în anume părți, este nesigur pentru copii, și mai ales pentru fete, ca și femeii, să meargă singure pe stradă, mai ales după ce se întuneacă. Deasemenea mai sunt și alte situații față de care este necesar să avertizăm pe copiii noștri. Dar cutoatecă aceasta este necesar, ar trebui să fie luată cea mai mare grijă spre a nu înfricoșă sau impresiona prea mult pe copil pentru ca astfel el să ajungă într'o stare de teamă nesănătoasă.

Totdeauna putem și ar trebui să întipărim în mintea copiilor faptul că deși în lume sunt primejdii, totuș se găsește și mâna protectoare a Tatălui nostru ceresc cum și îngerii Săi protectori cari sunt trimiși pentru păzirea noastră. Simțământul de siguranță că îngerii stau lângă noi spre a ne ocroti este unul din factorii cei mai de seamă în formarea curajului copilului, și acelaș lucru poate fi în ce privește și omul adult. Spuneți povestiri cum au intervenit îngerii, cum au ocrotit ei, etc.

Unii copii cari nu sunt prea fricoși de lucrurile firești sunt totuș foarte retrași în viața socială, evitând grupările de oameni, și neplăcându-i nici chiar tovarășiiile cu alți copiii, preferând să se joace singuri.

Dacă această stare nu este exagerată, nu ar trebui să căutăm a o înlătura. Nu putem să facem pe toți copiii să fie după acelaș model. In copilul retras și liniștit sunt calități de foarte mare însemnătate cari în unii copii prea îndrăzneți nu sunt. Lui îi place mai mult să fie meditativ, și este mai deschis față de lucrurile

spirituale, mai stăruitor în respectul față de părinți și oricine câștigă încrederea lui. El poate deveni un mare filozof, un mare bărbat de știință, sau un mare inventator. Dar contactul social este bun pentru oricine; și dacă copilul este prea retras, ar trebui să i se dea ocazii deosebite spre a intra în tovarășii cu alți copii și ar trebui învățat cum să se poarte în societatea altora. Totuș să nu credeți că veți putea schimba în totul firea lui; dar nici nu ar trebui să doriți aceasta. Unele plante sunt destinate să crească în razele de soare, altele însă la umbră; el este din ultima clasă.

Este bine ca mama sau o altă persoană competentă să se joace împreună cu grupul în care a introdus și pe copilul ei retras. Aceasta este însemnat pentru grădinile de copii: instructorul se joacă cu copiii, îndrumându-i și ajutându-i. Procurați cât mai mult contact social pentru copilul vostru, spre a-l scoate din felul lui retras. Partidele de copii nu ar trebui să fie formate, ci ele ar trebui îndrumate la jocuri naturale, mai ales afară la aer, și niciodată în timpul hotărît somnului. Este bine ca și părinții să fie cuprinși în invitarea copiilor, și ca una sau mai multe mame să aibă supravegherea copiilor. Este bine deasemenea ca mama să meargă cu fetița sau băiețelul ei dacă copilul este invitat în altă familie. Sau în cazul când familia la care este invitat copilul, este o familie în care vei fi sigur că copilul tău va fi supravegheat tot atât de bine ca și de tine, îl poți lăsa să se ducă și singur.

Obiceiul unora din părinți de a căuta să învețe pe copiii lor să recite poezii sau să cânte ca soliști, și să împingă pe acești copii a se produce în public, este dovada unei vanități nebușești. Copilul retras este obosit peste măsură prin acest tratament, iar copilul îndrăzneț este pus în primejdia de a i se dezvoltă această îndrăzneală mai mult decât trebuie. Marele Învățător arată legea Sa dreaptă ce ar trebui urmată în dezvoltarea și tratarea unui copil, prin următoarele cuvinte: „Întăiu un fir verde, apoi spic, după aceea grâu deplin în spic“; și noi vom fi înțelepți dacă în opera noastră de îndrumare a copiilor ne vom ține de modestia și valoarea acestei învățături.

A. W. Spalding.

„Curierul Misionar“.

Foaie lunară.

Red. responsabil: V. FLORESCU

Prețul unui număr Lei 9. Abon. pe un an Lei 100

Red. și Admin. Str. Mitrop. Ghenadie Petrescu 116.
București IV.
